

Hyvä kummi!

Namaste

Terveisiä Nepalin vammaisilta lapsilta ja nuorilta!

Uusi humanitaarinen kriisi uhkaa Nepalia

Kevään kummikirjeen aloitin kertomalla Nepalin tuhoisasta maanjäristyksestä. Valitettavasti aloitan tämän kirjeen kertomalla uudesta Nepalia kohdanneesta kriisistä. Kyseessä ei ole luonnonkatastrofi, vaan erilaisista poliittisista syistä johtuvat kiistat, jotka ovat ajaneet maan uuteen humanitaariseen kriisiin. Tämä tilanne on vaikeuttanut myös kummilastemme ja –nuortemme elämää. Kriisin vaikutukset ovat olleet erilaiset eri puolilla Nepalia.

Kuvat 1 ja 2: Kuulovammaisten koulu Dhadingissa, jossa opiskelu jatkuu tiilikasojen keskellä. Koulun seiniin on merkitty, ovatko seinät turvallisia (vasen kuva, seinässä V:n mallinen OK-merkki) vai vaarallisia ja siten purettaviksi määrättyjä (oikea kuva, X-merkki). Kuvat ovat samasta tilasta otettuja.

Palatakseni kuitenkin myös maanjäristykseen ja sitä seuranneeseen hätäapuun, haluan lausua kiitokseni teille kummeille. Kummituki on tuonut lapsille ja nuorille turvaa ja pysyvyyttä kaikissa elämäntilanteissa. Tällä hetkellä kummilapsemme pystyvät taas käymään koulua miltei normaalisti (lisää tämän hetken haasteista edempänä). Tässä kirjeessä kerron myös siitä, miten olemme saaneet psykologisen ensiavun perille maanjäristyksistä traumatisoituneille kummilapsillemme.

Monen vuoden työn tuloksena Nepal sai kirjoitettua maalle perustuslain, joka astui voimaan 20. syyskuuta. Lain voimaantumista juhlittiin etenkin Kathmandussa, mutta Etelä-Nepalissa tunnelmat olivat sitä vastoin kireät. Etelän suuret intialaistautaiset kansanryhmät (erityisesti Madhesit) kokivat, ettei heidän ääntään ollut kuultu perustuslakia valmisteltaessa. Heidän kokemuksensa oli, että Kathmandun päättäjät junailivat perustuslain läpi heitä kuulematta. Lisäksi Nepalin isovelji Intia ilmoitti olevansa tyytymätön Nepalin uuteen perustuslakiin ja vaativansa siihen lukuisia muutoksia. Intia alkoi tukea Etelä-Nepalin kansanryhmiä toimimaan Kathmandun poliitikkoja vastaan.

Alkusyksystä alkaen on tilanne Etelä-Nepalissa ollut kireä ja levottomuuksissa on kuollut ainakin 50 ihmistä. Monet koulut ovat olleet suljettuina ja ihmiset saaneet liikkua vain rajoitetusti. Kun kiistanalainen perustuslaki astui voimaan, sulki etelän kansanryhmät Intian tuella suurimman osan Nepal ja Intian välisistä raja-aseamista. Näin ollen Nepal, joka on täysin riippuvainen Intian kautta tapahtuvasta tuonnista, on käytännössä ollut saarrettuna syyskuun lopusta alkaen. Polttoaineesta, ruuanlaittoon tarvittavasta kaasusta ja lääkkeistä on suuri pula. Ruuan hinta on noussut huomasti. Vuoristotiet Kiinaan yli Himalajan ovat erittäin huonossa kunnossa, eikä apua ole juuri saatu perille sitäkään kautta.

Kuva 3: Patkka monien kilometrin mittaisesta moottoripyöräjonosta bensa-asemalle

Kathmandussakin osa kouluista on joutunut sulkemaan ovensa, kun polttoainepulan takia koulubussit eivät pysty liikennöimään. Ihmiset kaupungissakin valmistavat ruokansa tulella ja jonottavat polttopuiden saantia numerolappujen avulla. Nepal on kärsinyt saarron takia erittäin suuret taloudelliset tappiot, kun ihmisten on vaikea harjoittaa elinkeinojaan (mm. tehtaita ja ravintoloita on jouduttu sulkemaan) ja turismi on hiipunut.

Puhumattakaan niistä, jotka menettivät maanjäristyksessä kotinsa. Hätäapu saatiin tehokkaasti perille ja jälleenrakentaminen hyvään vauhtiin. Nyt työt ovat miltei pysähtyneet. Vuoristossa (sekä yhä myös Kathmandussa) elää edelleen ihmisiä maanjäristyksen jäljiltä pressujen alla, ja Himalajan kylmä talvi on jo täällä.

Polttoainepula on vaikeuttanut myös meidän työntekijöiden liikkumista. Ja kun olen tavannut kummioppilaitamme, on puhe aina käänntynyt Nepalissa vallitsevaan tilanteeseen ja siihen, miten kukin pärjää haasteiden keskellä. Toisaalta nepalilaisissa minua aina ilahduttaa ja rohkaisee heidän positiivinen asenteensa. "Kyllä tästäkin selvitään", he sanovat ja esimerkiksi jonottavat polttoainetta useiden päivien ajan (vain ehkä kuullakseen, että se on taas loppu, eikä sitä saa edes luvattua muutamaa litraa).

Nepalin vaikeasta tilanteesta huolimatta kummityö on jatkunut normaalisti kaikkien haasteiden keskellä. On entistä tärkeämpää, että lapset ja nuoret pääsevät kouluun ja voivat elää mahdollisimman normaalia arkea ja elämää. Kummiohjelmassa mukana olevat vammaiset lapset ja nuoret ovat kärsineet Nepalilaisesta tilanteesta

siten, että koulut ovat olleet osittain suljettuina ja jokapäiväinen eläminen normaalia haasteellisempaa. Koulunkäynti ja opinnot ovat kuitenkin pääsääntöisesti jatkuneet kaikilla, mistä voimme iloita.

Yleistä tietoa Nepalilaisista vammaisista lapsista ja nuorista – kummiohjelmasta

Nepalilaisista vammaisten lasten ja nuorten kummina tuet noin 350 näkö-, kuulo- tai liikuntavammaisen lapsen ja nuoren koulunkäyntiä ja opiskelua eri puolilla Nepalia. Suomen Lähetysseuran vammaisten lasten ja nuorten parissa tekemä

Kuva 4: Kuulovammaisia koululaisiamme Dhading Besissä.

kummityo Nepalissa kanavoidaan paikallisen vammaisjärjestö Forward Lookingin kautta.

Kummiohjelman kautta tukea ja apua saavat 350 kummioppilasta asuvat ja opiskelevat hyvin eri puolilla Nepalia - 13:n eri läänin alueella. Kummitukea ohjataan niin ekaluokkalaisille kuin korkeakouluopiskelijoillekin. Valtaosa kummilapsistamme opiskelee yhteensä kolmessatoista koulussa. Kummioppilaiden määrällä mitattuna suurimmat tukemamme koulut ovat Baglungin kuulovammaisten koulu (Dhaulagiri), Dharanin kuulo- ja näkövammaisten koulut ja Gorkhan kuulovammaisten koulu (Manakamana). Viidenneksi eniten vammaisia oppilaitamme on Kathmandun kyljessä sijaitsevassa koulussa Bhaktapurissa. Heistä suurin osa tulee eri puolilta Nepalia Kathmanduun opiskelemaan korkeakoulututkintoa.

Kummituki mahdollistaa kouluun pääsyn sellaisille oppilaille, jotka muuten jäisivät koulutuksen ulkopuolelle vammansa, taloudellisen tilanteen ja vaikean kouluun pääsyn vuoksi. Kummituki kattaa koulunkäyntiin liittyvät kulut ja usein myös asuntolapaikan ja ympärivuorokautisen huolenpidon. Korkeakouluopiskelijat saavat tietyn summan opiskeluaan varten.

Kummiohjelmassa mukana olevat lapset ja nuoret saavat tukea koulunkäyntiin ja opiskeluun jopa ylempään korkeakoulututkintoon saakka. Ohjelmaan otetaan vuosittain myös uusia lapsia ja nuoria mukaan, tosin siten, että kummituki pysyy kuitenkin riittävän suurena kullekin lapselle tai nuorelle. Tuen piiriin pyritään valitsemaan kaikkein heikoimmassa asemassa olevat vammaiset lapset, jotka tarvitsevat eniten apua.

Nepalissa on yhä valitettavan tavallista, että vammaisia hävetään ja piilotellaan. Vammaisuuden katsotaan olevan rangaistusta edellisen elämän teoista. Vammaisen lapsen kouluttamisen katsotaan olevan turhaa, varsinkin, jos perheen toimeentulo on muutenkin vaikeaa. Valtion koulut ovat Nepalissa periaatteessa ilmaisia, mutta kaikki koulunkäyntiin olennaisesti kuuluva maksaa: niin koulupuvut ja -tarvikkeet kuin kokeisiin osallistuminenkin. Ilman kummitukea moni vammaisen lapsi tai nuori ei kykenisi käymään koulua.

Teidän kummien avulla vammaiset lapset ja nuoret pääsevät kouluun. Työmme tavoitteena on, että vammaisetkin voivat elää arvokasta ja aikuisena itsenäistä elämää yhteiskunnassaan. Suomen Lähetysseura pyrkii auttamaan kaikkein heikoimmassa asemassa olevia ja Nepalissa yksi näistä ihmisryhmistä ovat vammaiset.

Kummituki todella auttaa – kuulumisia eri puolilta Nepalia

Haasteista huolimatta on aihetta myös juhlaan!

Tänä vuonna vammaisista nuorista 18 läpäisi koulun päättökokeen (SLC), joka vastaa hieman suomalaista ylioppilaskoetta. SLC on vaativa koe ja sen läpäiseminen on hieno suoritus! Joka vuosi nimittäin vain noin 30 % valtion koulujen opiskelijoista läpäisee kokeen (yksityiskouluissa opiskelevien läpäisyprosentti on suurempi). SLC:tä kutsutaankin Nepalissa ”rautaportiksi”. Juhlimme aina päättökokeen läpäisseitä ja kaikki saavat lahjan – myös ne, jotka eivät pääse juhliin mukaan.

Kuva 5: SLC:n läpäisseet nuoremme valmistujaisjuhlassa! Vasemmalla alhaalla: Rabindra Mahato, Binay Tamang, Anita Pandey. Ylhäällä kolme lastenkotinuortamme ja viimeisenä oikealla Rita Saru Magar.

oikeude

toteutuminen käytännössä on vielä erittäin kovan työn takana.

Vammaisista nuoristamme on tänä vuonna myös jo 15 saanut työpaikan! Näistä nuortemme saavutuksista voimme olla iloisia ja ylpeitä. Kuten valmistujaisjuhlassamme marraskuun lopussa yhdessä nuortemme kanssa totesimme, ovat asenteet vammaisia kohtaan yhä kovin kielteisiä. Mutta jokainen askel opintieillä, valmistumisesta ja työsaannista puhumattakaan, ovat esimerkkejä siitä, miten myös vammaiset ovat osaavia ja pystyviä, täysivaltaisia yhteiskunnan jäseniä. "Muutos alkaa meistä, muutos olemme me!", riemuitsimme. Juhlassa puhuttiin myös Nepalin uudesta perustuslaista, jossa vammaisten

Myös valmistuneet nuoremme saivat puheenvuoron. Anita Pandey piti koskettavan puheen kertomalla, miten vaikeaa on ollut olla vammainen, erityisesti toisten ihmisten asenteiden takia. "Lapsena vain uneksin koulun

Kuva 6: Anita Pandey

käynnistä", hän kertoo "Minua pidettiin lähinnä sisällä, koska liikkumiseni on vaikeaa. Sitten tapasin Lähetysseuran työntekijän Kirsti Kirjavaisen. Kirsti rohkaisi minua ja sanoi, että myös minä voin käydä koulua. Pääsin

kummioppilaaksi. Siitä asti Forward Looking on ollut minulle kuin oma perhe. Kummituki oli todella tärkeää!" Anita kertoo yhden haaveensa tulleen nyt todeksi. Hän on läpäissyt peruskoulun ja päässyt loppukokeesta läpi. Hän toivoo voivansa jatkaa opiskelua kirjallisuuden parissa. Lopuksi hän luki itse kirjoittamansa runon.

Kaksi vammaista nuortamme, Ramesh Shrestha ja Sarita Koirala, ovat saaneet työpaikat Kathmandun kansainväliseltä lentokentältä. Ramesh on pyörätuolilla kulkeva iloinen 30-vuotias mies. Ramesh on ollut syntymästään saakka liikuntavammainen. Hänen kaksi veljeään ovat kummatkin myös Rameshin tapaan liikuntavammaisia. Ramesh on kotoisin Gorkhasta, jossa hänen vanhempansa edelleen asuvat.

Kuva 7: Ramesh Shrestha

Itse hän on asunut jo useiden vuosien ajan Kathmandussa.

Ramesh on entinen kumminuoremme ja valmistunut kaksi vuotta sitten Kirtipurin yliopistosta. Melko pian valmistumisensa jälkeen hän sai työpaikan lentokentältä ja on pitänyt työstään. Rameshin työhön kuuluu maasta ulkomaille siirtotyöhön lähtevien paperien tarkistaminen. "Tarkistan paperit ja keskustelen heidän kanssaan hetken. Autan heitä myös, jos lennot ovat myöhässä", kertoo Ramesh. Vapaa-aikanaan Ramesh maalaa. "Haluaisin tulla ammattilaiseksi myös taiteessa." Ramesh oli vanhempiensa kotona Gorkhassa, kun maanjäristys iski.

Kuva 8: Sarita Koirala

Pienen talon toinen kerros romahti. "Oli hyvin vaikeaa päästä äkkiä ulos talosta", Ramesh kertoo surullisena "Äitini loukkaantui ja joutui sairaalaan hoidettavaksi." Äiti on jo kunnossa, mutta taloa ei ole saatu rakennettua, vaan vanhemmat käyttävät ainoastaan talon ensimmäistä kerrosta.

Sarita Koirala (27) kulkee myös pyörätuolilla. Hän vammautui ollessaan 13-vuotias. Sarita kertoo pudonneensa jyrkänteeltä ja loukanneen selkensä. Hän selvisi onnettomuudesta hengissä mutta ei pysty koskaan enää kävelemään. Sarita ei kuitenkaan halua tuhlata elämäänsä olemalla katkera. "Olen pystynyt jatkamaan opiskelua, nyt päässyt töihinkin ja voin harrastaakin. Ei ole mitään syytä surra!" toteaa Sarita hymyillen. Sarita pitääkin mm. runojen ja novellien kirjoittamisesta ja lukemisesta. Hän suorittaa yliopisto-opintojaan töiden ohessa. Sarita kertoo kummituen kannustaneen häntä opiskelussa. Nyt, kun hän saa säännöllistä palkkaa, on kummituki loppunut. "Mutta se tunne, miten minua on autettu ja etenemisessäni on kannustettu, rohkaisee minua yhä", sanoo Sarita.

Sarita työskentelee lentokentällä nepalilaisen lentoyhtiö Nepal Airlines:in palveluksessa. Hänen työnsä vastaa sihteerin työtä: "Vastaan puheluihin, kirjoitan sähköposteja ja arkistoin tiedostoja", kertoo Sarita innoissaan "Teen kaikkea sellaista, missä ei tarvitse liikkua paikasta toiseen." Sarita sanoo olevansa ylpeä siitä, että saa työskennellä Nepalín ainoalla kansainvälisellä lentokentällä. "Viihdyn työssäni tosi hyvin!" hän kertoo.

Myös Sarita haluaa kertoa, missä oli huhtikuussa maanjäristyksen tapahtuessa. "Olin asuntolallani. (Sarita asuu edelleen yliopiston asuntolassa.) Olin ensimmäisessä kerroksessa, joten pääsin pian ulos. Oli kuitenkin hirveää katsoa, kun muurit ympäriltäni vain sortuivat. Olo oli hyvin turvaton. Nukuimme ulkona muutaman päivän ja sitten sain bussiliput kotikylääni Kavreen. Aloin itkeä, kun näin kyläni. Niin monta sortunutta taloa. Omat vanhempani nukkuivat kanalassa. Eikä kylässä ollut mitään materiaaleja, joilla aloittaa jälleenrakentaminen." Sitten Saritankin kylään saatiin apua. Nyt kuitenkin jälleenrakentaminen on taas hidastunut. "En jaksa ottaa kantaa politiikkaan" sanoo Sarita "Mutta kiukuttaa kuitenkin tämä tilanne. Päätäjien pitäisi saada saarto loppumaan, jotta voisimme taas rakentaa elämäämme ja elää mahdollisimman normaalisti!"

Psykososiaalinen tuki

Maanjäristyksessä pahiten tuhoutuneilla alueilla on kummilastemme kouluissa järjestetty koulutusta ja

Kuvat 9 ja 10: Kuulovammaisten koulussa Dhadingissa järjestettiin kaksipäiväinen koulutus, jossa käytiin läpi maanjäristyksiä ja niihin liittyviä pelkoja ja muita tuntemuksia. Koulutuksissa keskityttiin positiiviseen ajatteluun. Kuvassa vasemmalla lapset piirsivät ison käden kuvan, jonka jokaiseen sormeen he kirjoittivat ympärillään olevia mukavia asioita tai tulevaisuudenhaaveita. Oikealla puolella olevassa kuvassa lapset leikkivät

psykososiaalista tukea lapsille ja koulujen henkilökunnalle. Koulutus on järjestetty mielenterveystyötä tekevän kehitysyhteistyökumppanimme CMC-Nepalin kautta. Lasten kohdalla pyritään siihen, että pelontunne voisi vähentyä ja elämä voisi jatkua ilman pelkoja. Monen lapsen elämää hallitsee pelko maanjäristyksistä ja tulevaisuus tuntuu epävarmalta. Koulutukset ja tukiryhmät ovat olleet todella onnistuneita. Lapset ja nuoret ovat jälkepäin kertoneet, miten hyvältä tuntui puhua maanjäristykseen liittyneistä kokemuksista avoimesti ja saada niihin uusia näkökulmia. Yksi kummilapsistamme totesi näin: "En muistanut, miten paljon elämässäni oli positiivisia asioita ja tulevaisuudenhaaveita, ennenkuin täällä mietimme niitä yhdessä. Tulevaisuus tuntuu nyt valoisammalta ja olo paljon kevyemmältä!" Tuki jatkuu ainakin jouluuun saakka.

Te kummit olette korvaamattomia! Kiitos kaikkien Nepalin vammaisten lasten ja nuorten puolesta!

Adventinajan terveisin Nepalista

Anni Takko, kummityön koordinaattori

anni.takko@felm.org

Jos haluat lähettää postia vammaisille opiskelijoillemme, voit lähettää postia osoitteeseen:

FELM / Anni Takko / Kummiposti

Jhamsikhel, Lalitpur -3

G.P.O. 8975 E.P.C. 2250

Kathmandu, Nepal

Ryhmille tarkoitetut kirjeet luemme tai näytämme kaikille ääneen. Samalla on kiva näyttää kuvia Suomesta ja kertoa teistä kummeista.

PS. Suomen Lähetysseuran työtä Nepalissa voi nyt myös seurata Facebookissa sivulla:

www.facebook.com/suomenlahetykseuranepalissa. Käy tykkäämässä sivuistamme ja saat päivityksemme uutisvirtaasi!

Kummina olet korvaamaton – kutsu ystäväsikin!

SUOMEN LÄHETYSSEURA

Suomen Lähetysseura, PL 154 (Käyntiosoite: Tähtitorninkatu 18), 00141 Helsinki, puh. 09 12971
kummit@suomenlahetykseura.fi www.suomenlahetykseura.fi/kummit Tilaa uutiskirje: www.suomenlahetykseura.fi/uutiskirje